

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisni se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 97.

V Ljubljani, v petek 30. aprila 1886.

Letnik XIV.

Pozor!

Evropa stoji na ognjeniku, v drobu zemlje vré, vsak čas se lahko vname, vdari na površje; iz žrela ognjenika se že močno kadi in zemlja se tu in tam potresa. Glasiti so se začeli trpini, o katerih nekteri tako brezbožno - zaničljivo — kakor lahkomišljeno pravijo, da so gnoj za kulturo. Ali to nevarnost vidijo na visokih prestolih, na ministerskih klopéh? Kaj bi ne, saj jim tu glas dosti razločno prihaja do ušes, ko bi se zibali tudi še tako gladko v prijetnih sanjah. Ali pa tudi kaj storé, da bi obvarovali svet pred tem požarom? Tu in tam že nekaj, pri nas v Avstriji nismo zadnji v ti stvari, morda še celo prvi, a sploh se mora reči, da se tu premalo zgodi v gospodarskih stvarih starih načel, ter si ne upajo nastopiti novih potov, tudi si v tem ne iščejo pravih zaveznikov, pričakujejo jih od tam, od koder ne morejo priti.

Kedar se ljudstva predramijo in zahtevajo reforme, tačas je skrajni čas, da se vlade lotijo, sicer se vrinejo nepoklicani, zdvojeno ljudstvo se drži tega, kdor mu kaj obeta, ter ne premisli, bode le mogel spolniti, kar je obljubil. Velik zgled državniške modrosti in previdnosti je tukaj železni Bismark. Ko je spoznal svojo zmoto, je imel toliko poguma, pa državniške modrosti in previdnosti, da je tako rekoč, ako ne z besedami pa vsaj z dejanji preklical svojo zmoto; po bridkih skušnjah je spoznal, da katoliška cerkev državam prav nič ni nevarna, da sv. oče v Rimu nima namena spodkopati državam veljave, marveč podpirati državno veljavo z cerkveno, „kajti ni je oblasti razen od Boga“. Socijalna - demokracija, ki vzdiguje svojo glavo v Evropi, je nevarna, isto tako cerkvi kakor državam, gotovo tem poslednjim še bolj. Stvar se ne dá več tajiti, olupšati ali pogladiti. Socijalna - demokracija dela na Francoskem po posameznih krajih, a stalno in redno se prikazuje sedaj tu pa tam, sicer počasi, a vstrajno pripravlja dalje časa.

Poglejmo ostavko dela v Decazeville. Državni poslanci hodijo tje ter podpihujejo in hujskajo. — Francoska nima veljavne oblasti, a ta, ki je ne

skrbí za družega, nego da se ohrani pri vladanji, tako, da človeško družbo le slabo varuje. Zato se vzdiguje stranka splošnega prevrata bolj in bolj predrzno. Izgledi francoski začeli so se posnemati v Belgiji. Le z veliko silo pogasili so požar na enem kraju; že se podpihuje na drugem kraju. Ravno sedaj imajo socijalisti shode v Belgiji, tam terjajo stvari, ki se nikakor ne morejo dovoliti. Socijalizem v Belgiji kmalo ne bo našel nasprotnikov, ki bi mu bili kos. Katoliki, ki so sedaj na krmilu, bi ravnali zelo naopačno, ako bi se ne lotili toliko potrebne reforme delavskih razmer. Ako tega ne storé, pokopana je njih vlada. Že se oglašajo naprednjaki, ki v ogenj pihajo, da bi pri splošnem požaru sami prišli do krmila. Naprednjakom pristopili so v zadnjem času tudi framasoni, ločili so se od učenostnih liberalcev in pristopili k radikalcem. Vrana vrani oči ne skluje, in sodrga kmalo spozná, na kak način si bode življenje podaljšala. Belgijski liberalci kaj pak da niso od kraja socijal-demokratije, a ne morejo se vstavljati socijal-demokratom, ker so iste baže, le bolj krotkega značaja so. Da pa tudi absolutna vlada ne more zmagati radikalstva, ali kakor se na Ruskem imenuje, nihilizma, vidi se zopet v najnovejših časih. Zaroto zoper carovo življenje so zasledili v krogih, ki so jih imeli dosihmal za najbolj zanesljive. Tukaj so zopet učeni in na pol učeni na vseučiliščih, v prvi vrsti pri zarotah, povsod ima liberalno, brezbožno razumništvo pogubno roko vmes.

Poglejmo, kaj se godí drugod po Evropi — V Brindisi in Lecci na Laškem je ljudstvo ministru žvižgalo, sploh so ga tako sprejeli, da ga je morala policija varovati.

Za politična načela se ljudstvo ne zmeni toliko, kakor brž pa kdo sproži socijalno vprašanje, precej je vse po konci. Tudi tukaj so merodajavne osebe, ki so priklicale socijalizem, bodi si z opuščenjem in zamujenjem ali pa z agitacijami, ker so namreč hoteli vreči političnega nasprotnika.

V Gradci je vladni komisar razpustil 27. t. m. socijalistično zbirališče, razšli so se klicaje: „Slava socijalizmu“. Ljudje so si enkrat v glavo vtepli, da

se mora vse spremeniti, naslikali so si prihodnost in ljudje ostanejo trdovratni pri svoji sistemi, ter ni lahko verjetno, da bi se dali z lepa pogovoriti; le po bridkih skušnjah bodo prišli do pravega spoznanja. V poljedeljskih državah ni to tako nevarno, ker so delavci v veliki manjšini, ako nekaj časa rogovilijo, so najhuje prizadeti tisti, ki so to izklicali.

Kaj pa, ako to vznemirjenje zaide tudi med selsko prebivalstvo, v Galiciji so se v velikonočnih praznikih bali hudih izgredov. Rekli so med ljudstvom: Gospoda hoče kmete pomoriti; slišalo se je pa tudi nasprotno: Kmetje hočejo gospodo pobiti. O vzrokih pa se ne zvé pravo; a ravno zato je tak vstanek nevaren. Dosedaj so začeli le nekteri židje take delavce, katerim nedeljski počitek oškoduje zaslužek, hujskati. Vidi se vendar-le nekaka zveza socijalizma z liberalnim gospodarstvom. Vzrok vznemirjenja so pa ljudje, ki se hlinijo kmetom prijazni, a imajo vse druge namene, zato pa lahko napravijo tolike zmešnjave, da nazadnje ubogi kmet res nad vsem zdivja, ker si ne vé pomagati.

Kakor se toraj kaže, razgled po Evropi ni nič kaj vesel, in vendar pri nas po Avstriji v zborih kličejo na pomagaj, kjer ni nobene sile in nobene pomoči potreba; kjer je pa skrajna nujnost, v stvaréh, ki zadevajo narode brez razločka, niso tako marljivi, da, še celo vladi, ki je v roko vzela to vprašanje in že nekaj tudi storila, polena pod noge mečejo. — Ljudstvo se zbuja, kliče kruha, premnogi sebičniki mu ponujajo namesto kruha — kamenja.

Občni zbor „Maticе Slovenske“.

Kakor napovedano, je bil dné 28. t. m. v prostorih Ljubljanske čitalnice zbor „Maticе Slovenske“, ter se je vršil mirno in dostojno. — Zbralo se je nad 60 udov, med njimi nekaj gospodov z dežele. Predsedoval je gosp. prof. Marn, ktereга je predsednik „Maticе“, g. dr. Poklukar, v to naprosil kakor nam je to razložil v uvodnem govoru. Tajnik

LISTEK.

Levograška povest.

Spisal Václav Beneš-Třebizský.

(Dalje.)

„Rekel si, da med nami ni ljubezni! — A oni dan so v Pragi h krati v treh cerkvah govorili o tem, kako velike zmage slavi ljubezen po Českem, celó v najodležnejših selih. — Rekel si, da ni med nami odkritosrčnosti, a jaz sem vsaj stokrat slišal, da prava odkritosrčnost se nahaja le v taki deželi, ki je podobna čedi z enim pastirjem. — Rekel si, da na Českem ni poštenosti, ni pravicoljubnosti, a jaz sem pred kratkem bral pismo, v katerem dotična vrhovna oblast vsem podanikom razklicuje, da pridejo časi, kakoršnih na teh tleh še nikdar prej ni bilo, da se bodo zapovedi vse ukoreninile ljudstvu v mesó in kri.“

Sosed Hrdina se je na ta svoj govor zravnal po konci, nič drugače, kakor bi bral iz odprte knjige. Tudi se mu ni vstavljalo, marveč skoraj v enakih odmorih govoril je stavek za stavkom.

Vetrovec se je na lahko zasmel.

„Poslušaj toraj mene! — Je to med prebivalci tega kraljestva ljubezen? Eni imajo, karkoli grlo poželi, kar si le izmislijo, v svili vstajajo, v atlas se oblačijo, s zlatom in srebrom lišpajo, draga vina pijejo, draga in redka jedila vživajo, plavajo v razskošji, o katerem se tebi niti sanja ne, in v svilo legajo zopet spat; in drugi gredó dalje in dalje proti granici, obleka na njih le visi, okrog ledij imajo pas iz raskavega usnja, iz nog se jim cedi kri, s solznimi očmi vstanejo, s solznimi očmi gredó spat, često nimajo drugega snesti, kakor kos trdega kruha in malo vode, ktero z dlanjo zajemajo iz studenca, in gorjé mu, ki bi se za dan ali dva dni zapoznil na cesti. Stariši stiskajo pesti, škripljejo z zobmi, matere vijejo roke, otroci plakajo... Me poslušaj dobro? Taka je ta ljubezen! A kjer se sicer kaže, kaže se le za denar. Izdajalskih duš je bilo vedno dosti. Sprava je le med vami, kateri ste drug drugemu enaki, pod slamnatimi strehami; a še tu je ni zmirom! — Kažejo vam peklo, a sami se ga ne bojé, grozé vam s kaznijo, a oni se ne brigajo za nič, na vaše glave kličejo metle božje in za-nje, kakor bi jih ne bilo! Ali je to morda od-

kritosrčnost? — Debeli od tuje masti, ogrevajo se v žarkih sreče, ktera bi imela blažiti druge, rok njihovih drži se kri, na vesti pak imajo težke grehe; ali ti imajo grbe in v senci teh grbov skrije se vsak najérnejši čin. A vstani, osrči se in idi, da bi njim to povedal! — Prideš, ljubi moj, najprej v sramoto in potem v ječo. Lahke službe se plačujejo s zlatom, častne pa s korobačem, na čigar konci so svinčene kroglice, da se tembolj zasaja v kri. Razumeš, sošed Hrdina?“

Vetrovec položil mu je roko na rame in ga ostreje pogledal v obraz. Zadovoljen nasmeh razlil se je potem po njegovem zagorelem obličji.

Kmet je samo trikrat prikimal z glavo.

„In verjameš li to?“

Vetrovecova roka je bila še zmirom na rami Hrdinovi.

„Seveda, daleč ste bili gospod.“

„Si zopet pozabil.“

„I no, imaš na sebi gosposka oblačila, baržunast jopič, meč s zlatim držajem. — Kako bi mogel biti tako zabit! Ali kar se tega tiče, verjamem ali ne verjamem! Moral bodem vse enó pri slugi ostati, ne da bi se življenje moje le za-

jih bo učila druge molitvice, kar bo tem laglje storila, ker se sama zadosti močno in od ostale Evrope tudi zadosti neodvisno čuti, da kaj takega izpelje. Naj le Delyannis (prvi minister) Grkom še tako lepe pravljice pripoveduje, verjel mu jih izvestno nihče ne bo. Kako bode ta mož sedaj odgovoril na skupno zahtevanje velesil, se mora tudi kmalo pokazati. Če toraj Delyannis le ni še ob vso pamet, mora sprevideti, da Grkom ne kaže družega, nego orožje odložiti, sicer si bodo še to mrvico „svojih pravic“ do Tesalije in Epira ter jednega dela Macedonije napravili, kar si še sedaj prilastujejo. To res vse na to kaže, da bi Rusija na vsak način Grke rada vsaksebi razgnala. Če jo pa v resnici le želja po miru in ne kaj družega k temu naganja, to se bode pa še le pokazalo.

Na Grškem je štrna še vedno ravno tako zamotana, kakor je bila. Zmešnjava vtene pa po najnovjših telegramih še večja postati, ker so se jeli ministri odpovedovati. Prvi je odstopil vojni minister in za njim pojdejo menda vsi kar od kraja, ako Evropa ne umakne svojega „ultimatuma“, v katerem zahteva, da naj brez vsih pogojev orožje odloži in to hitro, v teku 8 dni, sicer bi se jim znalo slabo goditi. Pooblaščenec velesil so se med seboj dogovorili, da bi bilo sramotno za Evropo, ako bi ona — velikim, Grški — pritlikovcu tudi le najmanjšo reč obljubila in se zavezala ji to po diplomatičnem potu preskrbeti. Nič ne, prav nič ne! Grki so brez vsacega povoda na splošno začudenje za orožje prijeli. Brez vsake odškodnine naj ga zopet odložé in brez vsake nade, da bi se jim kaj pripoznalo na njihovo zahtevanje. Še le pozneje morda jim zná Evropa brsuti še kako mrvice od Epira ali Tesalije. Da bode Evropa tako odločno z njimi govoriti začela, tega se Grki gotovo niso nadjali. Težavni položaj grških ministrov je toraj pač popolnoma umljiv; narod je namreč do skrajnosti fanatiziran za boj, vojska sama do ušes oborožena, denarja pa na vse strani manjka. Ali je čuda, da minister v takem položaji ne vé, kako bi se prestopil, da bi bilo bolj prav? Najlaglje je toraj rešitev — ako se odpové. Na njegovo mesto prišel bo drugi svojo srečo poskušat, opravil pa tudi ne bo nič, dokler bodo časniki narod na boj hujskali.

Izvirni dopisi.

Z Štange, 29. aprila. Ze dolgo niste od nas, gospod vrednik, nobenega pisma prejeli. Pa temu ni čuda, kajti letošnja zima je bila silno dolga. V zimi pa vse odveni. Pri nas je bilo ljudem letos silno hudo za klajo. Slame je skoraj vsakemu zmanjkovalo. Zato je pa bila silno draga. Vidiš pa lahko še zdaj marsikteri razkrit kozolec, ker slama iz njega je živino vsaj pri življenji ohranila. Zdaj pa ljudje že krmijo z reso in drugo tako šaro ter pravijo, da živina to raje je, kakor pa slamo. Živine imajo ljudje pri nas precej veliko, a prodati jo do zdaj še niso mogli, dasiravno ji je cena prav nizka, teleta za mesarja pa pod nič. Po 12—13 kr. funt se prodajajo. Mesó je pa silno drago v Litiji in dostikrat še slabo. Da v takih prilikah dotične gosposke v blagor občinstva ničesar ne vkrenejo, je res čudno.

Strn ni pognjila, kakor se je bilo bati. Drevje lepo cvetó, posebno črešnje so vse bele. Če jih ne bo kaj spridilo, jih bo veliko. Saj smo pa tudi potrebni, ker letos ni bilo zakaj krajcarja dobiti.

Za našo duhovnijo je bilo kaj posebnega, da

smo imeli o Veliki noči tri mrliče in sicer tri „fante“, ktere smo Velikonočni ponedeljek izročili materi zemlji. Eden je imel sušico in se je jako dolgo mučil. Bil je večkrat previden in je ves potrpežljiv in vdan v voljo božjo umrl. Ni bil navezan na ta svet, akoravno je imel gospodar biti — umrl je silno lahko. Kal bolezni je dobil pri vojaki. Drugi fant je bil pa bogat na časnem premoženji. Imel je več tisočakov, pravijo, da čez 6000 gold. Živel je pa prav revno in po beraško. Ni si ničesar privoščil. Nameraval je svoje premoženje, kakor je gospodu župniku sam rekel, v blage namene obrniti: za uboge, za cerkev in revne sorodovine. A zadnjo oporoko narediti, je odlašal tako dolgo, da ga je smrt prehitela. Zdaj se bo lepo premoženje vse razbilo in ravno tistim ne bo prišlo v roke, katerim je bilo namenjeno. Če imaš kaj, obrni v življenji dobro in o pravem času poskrbi, da se bode tudi po tvoji smrti obračalo prav in po tvoji volji. Tretji mladeneč, še le 18 let star, je pa prav žalostne smrti umrl! Veliki petek je še v vinogradu kopal. Pili so gnjusni „šnops“, po katerem se jih je že veliko ponesrečilo, tako tudi ta fant. Zvečer se ga je dobro nalezal, v hiši na tleh obležal, in zjutraj ob treh so ga našli mrtvega. Žalostna smrt! Kaj pa za večnost? Res, ne brez vzroka jokata oče in mati neprenehoma za njim. Naj bi taki žalostni primerljaji naše slovensko ljudstvo vendar enkrat spametovali!

Nашe slovstvo.

Stoletnica goriške bolnišnice usmilj. bratov v ulici Alvarez; svečanostna knjiga v ta namen.

Ta zavod krščanske ljubezni do trpečega človeštva dela čast goriškemu mestu. Ravno zdaj bo sto let, odkar je ta bolnišnica prestavljena iz Placute v sedanjo ulico, po njenem dobrotniku Alvarez imenovano. Ta izvanredna svečanost se bo obhajala 1., 2. in 3. maja v cerkvenem duhu in s pozivom na prijatelje in dobrotnike zavoda, da se blagovolijo te izredne svečanosti vdeležiti. V ta namen je izvrstni prednik samostana in bolnišnice, č. o. vitez Janez od Boga Sobel, izdal svečanostno knjigo kratke dogodovščine tega reda, odkar so prišli usmiljeni bratje 1656 v Gorico. Knjiga obsega 167 strani. Ni pa moj namen, vse natanjko zabilježiti, kar obsega ona nemško pisana knjiga, ker bi to bilo preobširno za čitatelje „Slovenca“. Vendar naj sledi tu vsaj kratki njen obseg. V predgovoru pripoveduje, iz kakšnih virov je zajemal pisatelj te zgodovinske podatke, da v ravno istem letu 1656, ko so obhajali usmiljeni bratje svoj vhod v Gorico, je bilo 22 njih redovnih bratov zaradi sv. vere umorjenih, in odtrganih od dela njih poklica, namreč od strežbe bolnikov, v Varšavi, Lublinu in Lovienecu, in to z najgrozovitejšimi mukami, menda od besnih razkolkov.

Pač je bilo treba, da so se tudi tukajšnji usmiljeni bratje, boreči z raznimi težkostmi in sovražnostmi, trdno oklenili zaupanja na božjo previdnost in premagovali z junaškim pogumom vse težave skoz 230 let. (V Gorici bivajo že od 1656—1886.)

„Kdo bi mogel biti v teh čepinah?“

„Nekdaj so lonce tukaj delali, potem se je pa njim vse posulo!“

Hrdina je resno pogledal smejočega se Vetrovca

„Tem nenavadnim vrčem pravijo pepelnice. — In veste, čigav pepel je v njih? — Naših prednikov, vaših davnih pradedov, morda vsacega izmed nas. Takrat so ljudje mrliče sežigali, pepel zbirali in za večer spomin spravljali v pepelnice. — Seveda je že od tega dobrih šest sto let! In vi ste to razkopavali, ne vedé razbijali, raz njiv na pota metali. — Pepel prednikov, ostanke davnih pradedov!“

Ljudje so strmeli nad to novico. Kaj vsega ne vé ta Vetrovec! Res so one glinaste, vrčem podobne posode pobijali, razkopavali in metali na poti. In pepel iz njih nesel je veter njim v oči, ktere so naenkrat motne postale, kakor bi imeli oslepiti in priti ob vid. Mogli bi zares za kazen za tako oskrnjevanje zgubiti oči. Kdo pak je mogel to vedeti, iz vseh edini le Vetrovec, in še ta le zato, ker je bil po svetu in je v mladosti hodil v Pragi v šolo.

(Dalje prih.)

In vse to se je vršilo ne v njih prid ali slavo, marveč le v prid in olajšanje pomoči iskajočih bolnikov in v bogih goriške dežele. Pisatelj se pred vsem zahvaljuje vsegamogočnemu varhu za njihovo ohrambo, katero zahvalo bodo dajali Bogu vsak dan, posebno pa ob stoletnici z izredno službo božjo. Zahvaljuje se tudi visoki cesarski rodbini s ponižno udanostjo in zvestobo za mogočno, vselej delavno podporo in razna odlikovanja; enako tudi vladnemu zastopu, visokemu plemstvu v pokrajini, blagovoljni duhovščini in svetovnim oblastim vsake baže itd. Knjiga stoletnice je razdeljena v pet dób. V prvi dóbi (stran 1—18) opisuje čudoviti početek reda usmiljenih bratov po sv. Janezu od Boga 1534, dalje njegovo življenje in čudovito naglo razširjenje tega koristnega reda po Evropi in novo najdenem svetu, začetek reda po Avstriji, ustanovljenje samostana in bolnišnice po gosp. baronu Janezu Vitu Delmestiu v Gorici dné 18. novembra, na Placuti tik od njih ustanovljene sedanje farne cerkve sv. Vita, do preseljenja v sedanjo Alvarezovo bolnišnico 1786. Omenja v tem oddelku tudi tržaški samostan sv. Jušta, o kateri vstanovi pa se ne najde nič gotovega, in da je bil isti samostan v 1785. letu po cesarju Jožefu II. *) v Ljubljano prestavljen itd. V drugi dóbi (1786—1815) opisuje, potem ko je do 1736 spadal (stran 18—33) samostan k laški redovni pokrajini, odsihmal pa k avstrijski, dogodjaje od preseljenja v Alvarozovo **), hišo 1786 na Studencu, do 1815 po francoskem zasedanju. Ta dóba francoskega zasedanja je bila zelo žalostna, ker Napoleonove vojske z svojimi zlimi nasledki in nerednostmi so storile, da se je razšel samostan in je nehala bolnišnica, ker so se Francozi sami vsega premoženja in ustanov polastili. Tretja dóba opisuje čas po Pariškem miru (str. 33 do 62) 1815, do povzdige bolnišnice za javni bolni zavod 1863. leta, pa težave pri obnovljenji hiše, ker se je sicer polagoma napredovalo, ali le malo je moral procvitati samostan z bolnišnico v dolgem tečaju skoraj pet desetletij. In zakaj? Tedaj je bila namreč dóba strogega birokratizma, polnega pisarenja, ko je bila navada, pripraviti se z dozdevnimi razlogi za kak belič ali par novčičev, vsled česa je takšna vradna nedelavnost zadrževala resnično napredovanje v prid bolnega človeštva. . . .

(Konec prih.)

Domače novice.

(Prva sv. birma v Lavantinski škofiji) bila je določena na 23. in 24. maja v Skalajah in Šoštanjih. Ker je pa ondašnji dekan gosp. Trafenik med tem umrl, se je delitev sv. birme in kanonična vizitacija preložila na mesec avgust, kedar bode birma dne 7. avgusta v Št. Ilju, 8. v Skalajah in 9. v Šoštanjih.

(Duhovske spremembe v Lavantinski škofiji.) Za župnijo sv. Jurja v Mozirji prezentiran je bil č. g. Josip Žehel, župnik pri sv. Petru ob Savini; za župnijo sv. Danijela v Razborji pa č. g. France Rojko, dosedanji provizor te župnije. Provizorjem Skalske župnije imenovan je ondašnji kaplan č. g. Josip Hajšek. Razpisani ste župniji Zavrsje do 27. maja in Skale do 8. junija.

(Za podžupana) Ljubljanskega izvoljen je bil včeraj v mestnem zboru od 25. mestnih odbornikov dosedanji podžupan in trgovec g. Vaso Petričič z 22 glasovi, in se je izrazil, da volitev sprejme.

(Novi mestni odbor) razdelil se je sinoči v sledeče osmere odseke. Voljeni so: 1. V magistratni odsek ob županovem načelništvu gospodje: podžupan Vaso Petričič, dr. Bleiweis vitez Trsteniški, M. Pakič, F. Potočnik in dr. J. Tavčar. V personalni in pravni odsek, ki se sinoči še ni konstituiral, gospodje: dr. H. Dolenc, dr. Mosché, Iv. Murnik, L. Raunicher in dr. Valentin Zarnik. V finančni odsek ob načelništvu podžupana V. Petričiča, gospodje: J. Benedikt, J. Gogala, J. Hribar, F. Ravnihar, dr. Staré in dr. Tavčar. V odsek za uboge, ob načelništvu županovem, gospodje: J. Gebá, J. Počivavnik, Skerbinec, prof. Tom. Zupan in K. Žagar. V policijski odsek, ob načelništvu dr. Bleiweisa viteza Trsteniškega, gospodje: J. Gogala, H. Ničman,

*) Ker se je vtikal v cerkvene zadeve, v redove in celó osnovo katoliške hierarhije in celó v cerkvene obrede, pogrebe, v božja pota itd.

**) Alvarez, darovatelj samostanskega poslopja, je bil španskega rodu.

njem ne pusté ne kamna na kamnu in da bodo le priraščene razvaline pripovedovale potniku o bogastvu in nekdanji slavi sveto-vaclavske dedovine.

Vetrovec si je poiskal, da bi kolikor mogoče oslajil novo svoje bivališče, posebne zabave. Prva leta je bilo to skoraj njegovo največje veselje. Takrat je bilo namreč okoli Levegagradea vse polno pepelnice, kjerkoli je kdo zasadil motiko ali razkopal zemljo za nekoliko palcev globoko. In te pepelnice je Vetrovec nabiral, kjerkoli in kakoršne-koli je dobil. In kako varno je ravnal z njimi, da mu niso razpadle na kose, predno jih je prinesel domú! Še bolj je pazil, da bi iz njih ne raztresal količkaj pepela. Občistivši lončene posode, razstavljajal je jedno k drugi na polico. A kedar je bila ta že napolnjena, napravil je novo pregrado in zopet pokladal na njo pepelnice drugo k drugi, dokler ni bila cela stena zastavljena. Ljudje so se jako čudili nad tem početjem, zopet zmajali po svoji navadi z glavami. Hrdina je prihajal na dvorec in zopet odhajal, z glavo naprej in z rokama na hrbtu.

„Veste li, sosedje, kdo je v teh čudnih vrčih? — Skoraj, da mi ne bote verjeli. — Toda Vetrovce se ne laže nikdar!“

